

ARVUSTUS | Rahvusooperi „Jeanne d’Arc“ tõmbab endale kindlasti ka naaberriikide ooperisõprade tähelepanu

Prantsuse kangelanna sõjavankrite ees. Verdi ooperit „Jeanne d’Arc“ on vähe mängitud ja see on praegu väga päevakajaline. Rahvusooperis Estonia jõudis publiku ette Verdi ooper „Jeanne d’Arc“, mida meie ooperiteatrites pole kunagi varem mängitud. Kätte tulnud võimalus tutvuda senikuulmata teosega on iseenesest suurepärane. See on asi, mis kindlasti tõmbab endale ka naaberriikide ooperisõprade tähelepanu.

Siiski ei pruugi soov tuua ajaloo unustusehõlmast välja uusi pärleid end iga kord lõpuni õigustada. Verdi prantsuse kangelannast kõnelevat ooperit on terves maailmas lavadel vähe mängitud, märgatavalt enam on tehtud kontsertettekandeid. Ka La Scalas, kus „Giovanna d’Arco“ 1845. aastal esietendus, kulus järgmise lavastuseni jõudmiseni 150 aastat.

Üks põhjuseid on ilmselt Temistocle Solera libreto, mis tugineb pigem Schilleri näidendile kui nimikangelase ümber toimunud ajaloolistele sündmustele.

Veider lugu kummaliste tegelastega

Verdi ooperis on kolm kesket tegelast, peale nimategelase veel ta isa ja kuningas Charles VII, kelle troonile jõudmises mängis Jeanne d’Arc tähtsat rolli.

Ehkki toonastele sündmustele heidavad valgust ajaloolised ürikud ja kohtuprotsessi materjalid, on Jeanne’i elukäik ja pärand algusest peale tekitanud suuri kahtlusi ja mittemõistmist.

Tõepoolest, mida tavalist saab olla 1412. aastal sündinud rikkamat sorti talupoja pere noorimas tütres, kes ühtäkki 17-aastasena avaldab soovi päästa Prantsusmaa seda tükk-tükilt vallutavate inglaste käest, suudab oma soovi ehtsuses ära veenda tulevase kuninga, õpib vehklema ja asub Prantsuse vägede eesotsas Reimsi poole teele, et just nimelt selles ajaloolises paigas saaks kõikide traditsioonide järgi kroonitud kuningaks Charles VII.

Selles ooperis on kooril väga palju laulda ja tundub, et mida keerukam ülesanne, seda parem on tulemus. Koor kõlas hästi ja kindlalt. Väga hea töö koormeister Heli Jürgensonilt.

Eriti tahaks esile tõsta orkestri aktiivset musitseerimist [Arvo Volmeri](#) käe all. Ehkki lavaaugus, pole orkester kaugeltki

epl.delfi.ee

Rahvusooper Estonia
Arvo Volmer

taustajõud. Pigem tuleb kogu loov initsiatiiv ooperis silmanähtavalt just sealt. Tõenäoliselt käib Volmer siin hapral piiril, veel veidi rohkem jõudu kulminatsioonides ja laval toimuv ei jõuaks enam saali. Samas on selline aktiivsus ja eesmärgikindlus väga veenev.

Muinasjutuhõnguline lavastuse lahendus

Seevastu muinasjutuhõnguline lavastuse lahendus jääb alla muusikas peituvale potentsiaalile. Ilmselgelt pole selle ooperi puhul tegemist isemängiva looga ja nagu väga paljudel enne teda, oli ilmselt ka lavastaja Marco Gandinil raske leida pidepunkte, millele ehitada mõjuvat ja tähendusrikast lavastust.